

O B S A H

Violanta chce sonet, a prý honem	7
Popisuje jeden lesík — či co	8
Ty kudrnatá — nevím, jak ti říci	9
Dnes rozbouřené moře bílé písky	10
Raduje se rolník, když jsou dobrá léta	11
Když do moře to krásné slunce jde	12
Jedné dámě, jež mu z okna řekla: „Bůh vám naděl“, když zaklepal na její dveře	13
Jedné dámě, která se ho ptala, jaký je čas	14
Ty bereš, lásko, šípy plné hran	15
Kdo spatřil vás a jako na podpatku	16
Jak oklamané dítě, které drží	17
Tisíc let je to, cos mi přísahala	18
To není láska, to je trápení	19
Tohle jsou vrby, to je pramen, stráž	20
Tak zase smír, co je to, bože, za hru	21
Když myslil jsem, že hryzat přestaly	22
Vyváděl jsem tě jako Eurydiku	23
Jedné dámě, která chovala poštolku	24
Miloval jsem a chtěl, Marcio, žalem	25
Zde u těch sloupů shořelých jak víchy	26

Jít zůstáváje, odcházejete zůstat	27
Přečkali jsme zimu, přečkáme jaro	28
Bylo to radostné zšerení dne	29
Od dneška můžeš zdobit skráně nachem	30
Nečekám loďstvo, nežadoním na kopci	31
Taková radost jako záplava	32
Cítím, Lucindo, že mám požár v těle	33
Tak to bývá vždycky s mladými léty	34
U Europě a Jupiterovi	35
Dámě, jež měla nemocné oči	36
Když nevidím tě, říkám si: je živa	37
Zapřisáh jsem se, oči nádherné	38
Rád popíral jsem, ale teď dost tlachu	39
Vítězná palma obrazila suše	40
Mé vášně, oči plné plachosti	41
S pentlemi, bože, až na bílý krk	42
Jedné dámě, která se radila s astrology	43
Vy smutky, jste jak houf psích čenichů	44
Done Luisi, Láska se přela s Časem	45
Věž zřítily se z povětrné hůry	46
Trója mé duše padla, dým se valí	47
Nebyla jste mi nikdy dvakrát blízká	48
Vy bílé a zelené topoly	49
Omdlívat, troufat si, hned sem, hned tam	50
S tím krásným pousmáním ve zracích	51
Všecko má konec, začátek se chystá?	52
Vzdává se moři a vichřici	53

Nechci, Lucindo, víc, než vás mít rád	54
Říkám Lucindě, mě to zabije	55
Obrůstám samotou, zde je můj dům	56
Noci	57
Nádherný Babylóne, strašná jízdo	58
O Kupidovi a Lucindě	59
To ona byla stále na odchodu	60
Zpřervané řetězy a co kdo chce	61
Má otrískaná bárko, do níž teče	62
Contadorovi Gasparovi de Barrionuevo	63
Kdyby nejtvrdší dub, vyrostlý v tichu	64
Člověk se s tebou jednou smíří	65
Vem plášť a hůl a vyjdi do polí	66
Ty vážně nevíš, zač je čeho loket	67
Podivná krásu, vzácný ducha v lůně	68
Kdybych měl mimo vás hledat, já šílený	69
Jedné dámě, která si čistila zuby	70
Pravdě	71
Představuju si: šla pryč, není doma	72
Světlo mých očí na mne čeká ve tmě	73
Být milován, pak tím být, kdo se zhnusí	74
Krásná Atika nemá tolik medu	75
S myslí jak s bójí, když jí moře strká	76
Lucinda dala zob a hopla, zticha	77
Touže, Lucindo, do vás proniknout	78
Božský anděli v lidské křehké schráně	79
Matyldo, neděs se, že Felino je	80

Je zvláštní noc a má průsvitná křídla	81
Papíry rozškubané v zlostné křeči	82
Žena je to nejlepší, co muž má	83
Nebeská horalko tu mezi srázy	84
Stavby pohřbené v živé paměti	85
Vy rozbujelé krásné keře růží	86
Co za slepotu svedlo mě v tůň béd?	87
Zubaté tykve, réva, potměchuti	88
Zpěv lásky zpívá pták pro svého ptáčka	89
Co by udělal Paris, kdyby viděl Juanu	90
Vychvaluje svou lásku ve snaze přimět svou dámu, aby jej odměnila	91
Již se slibem a řetězem a bičí	92
Na smrt jedné dámy, jedinečné herečky	93
Být pro rány a nikdy pro ráno!	94
Juanino pohrdání a básníkovy nářky	95
Jen nezoufej, nechtěj, co bylo vloni	96
Jeden milenec se oženil se svou dámou a potom začal žárlit	97
Ne, nevidím ti ve tmě do očí	98
Radí jednomu příteli jako starý dvořan	99
Ta dívka se džbánem, ta krásná k pláči	100
Jestlipak ty chmurné myšlenky	101
Voda třeba i skálu rozdrtí	102
Ty vždycky jasná noci, jejíž roušku	103
Koráb se vpřed jak pomyšlení vrhá	104
Zdob, barvi, světlo, maluj na obzoru	105

Láska je různá, těm dá slast, těm rmuty	106
Lidský život, říkával Sokrates	107
Ach, to se přece pozná na víčku	108
Dým v tvaru těla, z mlhy nebytí	109
Když na pustý břeh sázeli vás k řece	110
Žárlivost, ten plod lásky z podezření	111
Když vidím, co mi dluží naposled	112
Modř láme křehká bárka, bije křídly	113
Jdu k smrti před životem prchaje	114
Ó slzy lásky, sladké násilí!	115
Chudá a nahá, filosofie	116
Někdy se směje, řekne: to je omyl	117
Cloris se smála: já nic neužila	118
Chvillemi bývala i strašně zlá	119
Ach, já jsem žil, leč nebylo to počtem	120
Nechci tvou lásku, už jsem strašně slabý	121
Pane Liňane, kdo bez hvězdy slouží	122
Zahráli jsme si se smrtí své lásky	123
Znám se s ní dlouho, možná celé věky	124
Hle, tato lebka měla zaživa	125
Čím to, že ona trvá od dob mládí	126
Můj pochybný stav naříkat mě nutí	127
Někdy si říkám, že jsi ty má smrt	128

Vladimír Mikeš:

Lope de Vega a jeho sonety	129
----------------------------	-----